

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδόσης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιώς

ΜΙΑ ΕΞΟΧΟΣ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΘΑ ΒΛΕΠΩΣΙΝ

ΑΝ ἡ κατωτέρω ἀνακάλυψις ἐφαρμοσθῆ πράγματι καὶ δὲν ἀρκεσθῆ εἰς μόνην τὴν διατυμπάνισιν αὐτῆς ἀφεύκτως, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐποίησατο ἄλμα γιγάντειον ἐκ τοῦ κόσμου τῆς ἐπιστημονικότητος εἰς τὸν κόσμον τῶν θαυμάτων. Δὲν πρέπει πλέον διὰ τὴν ἀνθρωπίνην

διάνοιαν νὰ ὑπάρχη ἡ λέξις θαῦμα ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ βίου μας. διότι τὴν ἀόριστον ταύτην λέξιν ἤδη ἀντικαθιστᾷ ἡ Ἐπιστήμη.

Μετὰ τὴν σπουδαίαν ταύτην ἀνακάλυψιν, δι' ἧς καὶ οἱ τυφλοὶ θὰ βλέπωσι δὲν πρέπει νὰ περιμείνωμεν ἐπὶ πολὺ ἵνα ἴδωμεν καὶ τὰ σενατόρια τῶν κωφάλλων ἀχρησता πλέον.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ δφεύλεται εἰς τὸν ἱατρὸν Πέτρον Στίενς, ὅστις κατόπιν μακρᾶς μελέτης καὶ ἐπανεξινημένων πειραμάτων ἐπίσθη, ὅτι διὰ τοῦ μηχανήματος αὐτοῦ δύνανται πλέον νὰ βλέπωσιν οἱ τυφλοί.

Πράγματι λοιπὸν ὁ καθηγητῆς οὗτος κατῴρθωσε νὰ κατασκευάσῃ μηχανήμα

τι, δι' οὗ ἀποδίδει τὴν ὄρασιν οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀπωλέσαντας ταύτην, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἐκ γενετῆς τυφλοὺς.

Ὑπὸ τὸν αὐτὸν, ὡς καὶ ἄνωθι, τίτλων καὶ οἱ τυφλοὶ θὰ βλέπωσιν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν ἐπιθεωρήσεων», ὁ δόκτωρ Κένζ ἐξηγεῖ, πῶς ὁ καθηγητῆς Στίενς ἐφαρμόζει τὴν θεραπείαν του. «Μὲ ὠδήγησε, γράφει ὁ δόκτωρ Κένζ, ὅστις εἶνε τυφλός, εἰς ἓν σκοτεινὸν δωμάτιον καὶ μοῦ ἔδесе τοὺς ὀφθαλμοὺς. Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἴδω τίποτε, ἤκουσα ὅμως τὸν καθηγητὴν νὰ περιπατῆ τριγύρω μου νὰ τρέβῃ πυρεῖον τι καὶ νὰ ἀνάπῃ τὸν λαμπτήρα.

«Τότε ὁ καθηγητῆς μοῦ ἔδесе εἰς τοὺς κροτάφους τὸ περίφημον μηχανήμα καὶ ἀμέσως ἠσθάνθην, ὅτι διακρίνω φῶς ζωφερὸν καὶ μετ' ὀλίγον διέκρινα τὰ πέριξ ἀντικείμενα.

«Βαθυδὸν τὸ φῶς καθίστατο ζωρότερον καὶ ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἱατροῦ Στίενς, ἠδυνήθην νὰ μετρήσω τοὺς δεικνυμένους μοι δακτύλους τῆς χειρὸς του καὶ τὰς ἐν τῇ αἰθούσῃ καθέκλας. Ἦδη πλέον ἐπίστευα, ὅτι ἀνέκτησα τὴν ὄρασίν μου, ὅτε αἰθνης ὁ δόκτωρ μοὶ ἀφήρесе τὸ μηχανάμα καὶ ἐβυθίσθην εἰς τὸν σκοτεινὸν κόσμον τῶν τυφλῶν.»

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ὁ τυφλός δόκτωρ Κένζ περιγράφει τὴν θεραπείαν τοῦ καθηγητοῦ Στίενς, ὅστις πάλιν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος βλέπει οὐχὶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐγκεφάλου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ χρησιμεύουν μόνον ὅπως συλλάβουν τὴν εἰκόνα, ἢν διὰ τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου μεταδίδουσιν εἰς τὴν ἕδραν τῆς παραλαβῆς. Ἄν λοιπὸν ἡ ἐξωτερικὴ εἰκὼν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἕδραν τῆς παραλαβῆς, ἔστω καὶ δι' ἄλλου ὄργανου ἢ τῶν ὀφθαλμῶν, δύναται καὶ ὁ

τυφλός να βλέπη επίσης καλώς, όπως πάντες οι υγιείς.

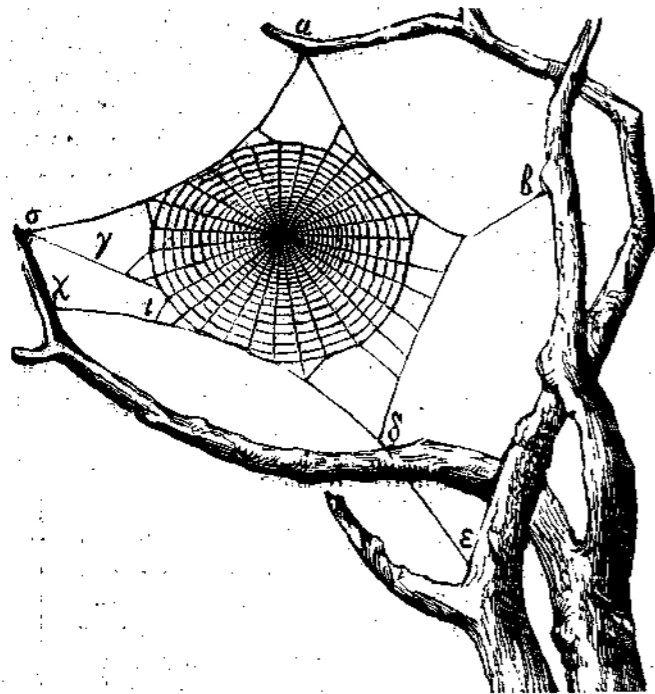
Τὸ περίφημον τοῦτο μὴάνημα τοῦ καθηγητοῦ Στίενς εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, εἶδος τι τηλεφώνου. Καί, καθὼς τὸ τηλεφώνον ἀποδίδει τὸν ἤχον, οὕτω καὶ τὸ μὴάνημα τοῦ Στίενς ἀποδίδει τὸ φῶς.

Πολλοὶ ἄλλοι ἰατροὶ ἐπειραματίσθησαν διὰ τοῦ μὴανήματος τοῦτου, οὐδεὶς ὅμως ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἐπέρχεται τὸ ἐκπληκτικὸν τοῦτο ἀποτελεσμα

ΚΟΙΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ

ΠΩΣ ΑΙ ΑΡΑΧΝΑΙ ΥΦΑΙΝΟΥΣΙ ΤΟΥΣ ΙΣΤΟΥΣ ΤΩΝ

Εἶνε θαυμασία ἐργασία ὄντως ὁ ἱστός ἀράχνης καὶ τόσῳ μᾶλλον, ἐφ' ὅσον τις ἀγνοεῖ τὸν τρόπον καθ' ὃν τὸ ἐντομον ὑφαίνει τὸ λεπτὸν τοῦτο δίκτυον τῶν πε-

Σχῆμα 1ον

ριπεπλεγμένων νημάτων. Γνωρίζομεν ὅτι τὰ νήματα ἐκκρίνονται ὑπὸ τῶν ἀραχνογόνων ἀδένων, ἐξερχόμενα ἐκ τῶν πλεκτικῶν θηλῶν, ἃς τὸ ζῶον φέρει εἰς τὸ κατώτερον μέρος τῆς κοιλίας του. Αἱ ἀράχναι ἔχουσι μίαν ἢ περισσοτέρας τοιαύτας, διδοῦσας νήματα μᾶλλον ἢ ἥτον παχέα. Τὸ ἐνδιαφέρον εἶνε, ὅτι τὸ νῆμα, κυρίως εἰπεῖν, εἶνε αὐτὸ τοῦτο ἐσχηματισμένον διὰ τῆς συνενώσεως ἀρκείων ἄλλων νημάτων, ἅτινα συννηώθησαν

πρὸς ἀποτελεσθῆν ἐνὸς καὶ μόνου, ὅπερ προσκολλᾶται ὑπὸ τῆς ἀράχνης πρὸς ἀποτελεσθῆν τοῦ δικτύου τῆς. Τὰ νήματα ταῦτα εἰσὶν ἢ ἐκκρίσις ἀδένος. Τὸ ὑγρὸν ἐνδον, εἶνε ρευστόν, ἀλλὰ ξηραίνεται εὐθὺς ὡς ἐξέληθῃ εἰς τὸν ἀέρα. Θὰ ἠδυνάμεθα κάλλιον νὰ συγκρίνωμεν τὸν σχηματισμὸν τῶν νημάτων τῆς ἀράχνης πρὸς τὴν κατασκευὴν τῶν μακαρονίων. Ἡ ζύμη εὐρίσκεται εἰς κύλινδρον τινα καὶ πιέζεται δι' ἐμβόλου πρὸς ἐπιφανείαν φέρουσας ὅπας· ἐξερχόμενῃ δὲ ξηραίνεται ὑπὸ τοῦ ἀέρος. Οὕτω σχηματίζονται καὶ τὰ νήματα ἅτινα μᾶς ἀποσχολοῦσιν.

Αἱ ἀράχναι τὴν κήπων, ἀρκετὰ γνωσταί, χρώματος ὑποφαίου, διευθύνουσι τὸ δίκτυόν των σχεδὸν πάντοτε καθέτως. Τοῦτο θὰ μᾶς ὠφελήσῃ ἐν τῇ περιγραφῇ τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης ἐργασίας.

Λαμβάνομεν τοὺς κλάδους δένδρου τινός (σχῆμ. 1^{ον}) ἢ ἀράχνην εὐρίσκειται εἰς τὸ α· ἀφίγει νὰ πέρῃ μία κλωστή καὶ περιμένει, ὅπως πνοή τις τὴν ὠθήσῃ πρὸς μίαν ἢ ἄλλην πλευρὰν ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ συνδεθῇ· ἀλλ' ἐλαχίστη κίνσις τοῦ ἀέρος ἀρκεῖ νὰ τὰ αἰωρήσῃ. διότι ἡ λεπτότης τῶν νημάτων τούτων εἶνε μεγάλη. Τὸ νῆμα τοῦτο προσκολληθῆν εἰς τὸ β, τὸ ἐντομον κατέρχεται τότε τὴν ἐλαφρὰν γέφυραν ῥιπτόμενον εἰς τὸ κενὸν καὶ ἔρχεται νὰ συνδέσῃ ἄλλην εἰς τὸ ε. Ἀνέρχεται πάλιν εἰς τὸ α καὶ ἐκεῖθεν ἐνεργεῖ ὁμοίως διὰ τὸ σημεῖον σ. εὐθὺς ὡς τὸ νῆμα τῆς προσκολληθῆν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἢ ἀράχνη σπεύδει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν προσκόλλησιν ταύτην· ἐπανέρχεται πρὸς τὸ α, ἀλλ' ἴσταται καθ' ὅδον, ἀφίγει μίαν κλωστήν καὶ ῥίπτεται εἰς τὸ κενόν· μένει ἐκκρεμῆς μετὰ τοῦ νήματος, ὅπερ ἐκτείνει μέχρις ὅτου ἔλθῃ εἰς ἐπα-

φήν πρὸς ἄλλο τι ἔρεισμα ἢ μετ' ἄλλου νήματος· ἀπέρχεται ἐκ νέου, ἀπομακρύνεται καὶ ἐπαναλαμβάνει μέχρις ὅτου κατασκευάσῃ τὴν βᾶσιν τοῦ ἱστοῦ καὶ θέσῃ τὰ ἐξωτερικὰ ὄρια. Οὕτω τίθενται τὰ πρῶτα σημεῖα χ, γ, ι, δ.

Διαίρει κατόπιν τὸ περιεχόμενον μεταξύ τῶν νημάτων τούτων εἰς δύο μέρη, καὶ ἀναχωροῦσα ἐκ τοῦ κέντρου, σχηματίζει τὰς ἀκτῖνας, αἵτινες σχηματίζουσιν αἰσθητῶς πᾶσαι τὴν αὐτὴν γωνίαν. Ἀκο-

λούθως ἐπαναχωροῦσα ἐκ τοῦ κέντρου, περιφέρεται κύκλῳ, ἀπομακρινομένη βαθυρόν, καὶ διαγράφουσα σπείραν. Κατὰ πάσας ταύτας τὰς κινήσεις, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκκρίνῃ τὸ νῆμα, ὅπερ συνάπτει διὰ τῶν ποδῶν τῆς, ἐφοδιασμένων διὰ κτενῶν διαφόρου πάχους

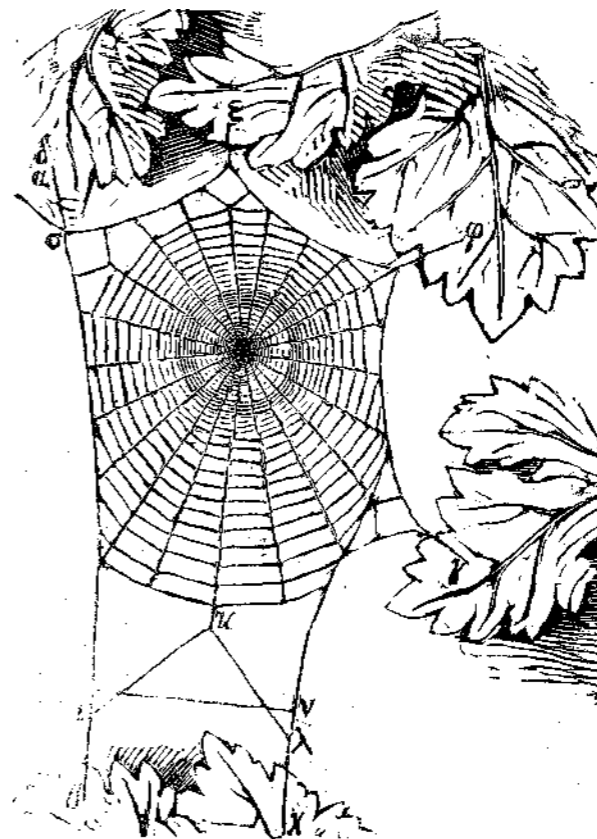
Ἐνίοτε συναντᾷ ἀληθεῖς δυσκολίας· οὕτω ἐν τῷ 2^ῳ σχήματι ἀφ' οὗ προσκλώσῃ τὸ πρῶτον νῆμα α, β, ἐπανέρχεται εἰς τὸ α καὶ κατεβαίνει εἰς τὸ κ, ἐκεῖθεν ῥίπτει δύο ἢ τρεῖς κλωστάς, περιμένουσα ὅπως ὁ ἀνεμὸς τὰς φέρῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά· μετ' ὀλίγον λαμβάνει τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα· ἢ μία προσκολλᾶται εἰς τὸ δ καὶ ἡ ἑτέρα εἰς τὸ ε· ἀνέρχεται μέχρι τοῦ σημείου τούτου καὶ κάμνει τὸ ἴδιον ἵνα προσκολληθῇ ἑτερον νῆμα εἰς τὸ φ· ἐκεῖθεν βαίνει εἰς τὸ γ· ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου σημείου τῆς προσκολλησεως ἀνέρχεται ὀλίγον καὶ εἶτα ῥίπτεται ἐκ νέου τυχαίως καὶ φθάνει εἰς τὸ χ. Οὕτως θὰ στερεώσῃ τὸν σκελετὸν τοῦ οἰκοδομήματος αὐτῆς. Ἀνέρχεται ἀκολουθῶσα καὶ προβαίνει ὅπως εἰς τὴν πρῶτην περίστασιν, ἵνα κατασκευάσῃ τὰς ἀκτῖνας καὶ τὸ βάθος τοῦ ἱστοῦ τῆς. Κατὰ τὴν περίστασιν, ἣν ἀκολουθοῦμεν, ἀπαξ ὁ ἱστός συσφιγγεται διὰ τῶν ἐρεισμάτων κί, κλ. διδόντων αὐτῷ μείζονα παγίτητα εἰς τὴν κατασκευὴν.

Ἡ τρίτη εἰκὼν παρουσιάζει τὴν ὁπὴν θυρίδος. Ἐκεῖ ἔχει ὀλιγοτέρας δυσκολίας νὰ ὑπερνικήσῃ, δεδομένου ὅτι τὰ ἐρείσματα εἶνε προσκεκολλημένα. Ἐκ τοῦ α ἢ ἀράχνη βαίνει ἀμέσως εἰς τὸ β· εἶτα ἀνερχομένη εἰς τὸ σ ἀφίγει νὰ ἀναρτηθῶσι τὰ νήματά τῆς εἰς τὸ δ καὶ γ εἶτα διαδοχικῶς εἰς τὸ ε φ, χ καὶ εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς εἰκόνης ἐρείσματα Αἱ προπαρασκευαῖ αὗται χρησιμεύουσι πρὸς κατάστροφον

τοῦ πρώτου δικτύου· τῇ βοήθειᾳ μικρῶν κρῖκων φθάνει εἰς τὸ κέντρον, ὡς τῶνάπο τοῦ χ εἰς τὸ φ καὶ ἀπὸ τοῦ φ εἰς τὸ γ. Ἡ ἐντελής αὕτη προκαταρκτικὴ ἐργασία ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον μέρος, καθ' ὅτι τὸ λοιπὸν εἶνε παίγνιον παιδικὸν πλέον δι' αὐτὴν.

Γενικῶς σημειωτέον, ὅτι τὰ νήματα τὰ χρησιμεύοντα μόνον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἱστοῦ εἰσὶν ἰσῶδη, παχύτερα καὶ στερεώτερα τῶν χρησιμευόντων διὰ τὰς ἀκτῖνας καὶ τέλος τὰ νήματα τὰ ποιοῦντα τὴν σπείραν εἰσὶ λεπτότερα καὶ ξηρὰ ἀντὶ τῶν προηγουμένων ἰσῶδων.

Τὸ ἐντομον διορθοῖ τὸν σχιζόμενον ἱστόν, ὡς οἰκοκυρὰ ἀναρράπτουσα περικνημίδας· οὐδὲν κάμνει ἀνδὲν εἶνε ἀπαραίτητον, προφυλαττομένη δι' ἐνδεχομένην δυνατὴν καταστροφὴν. Ὁμοίως ἀπέρχεται, ἀν κίνδυνος ἐπικείμενος ἀπειλεῖ νὰ καταστήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνωφελές. Ἄν ὁ καιρὸς εἶνε κακὸς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καὶ βλέπετε τὸ ἐντομον διορθοῦν τὸν βεβλαμμένον ἱστόν του, νὰ εἰσθε βέβαιοι χωρὶς νὰ πράξῃτε τι πρὸς διάγνωσιν τοῦ καιροῦ, ὅτι ὁ καλὸς καιρὸς πλησιάζει, πρὸς ἀγα-

Σχῆμα 2ον

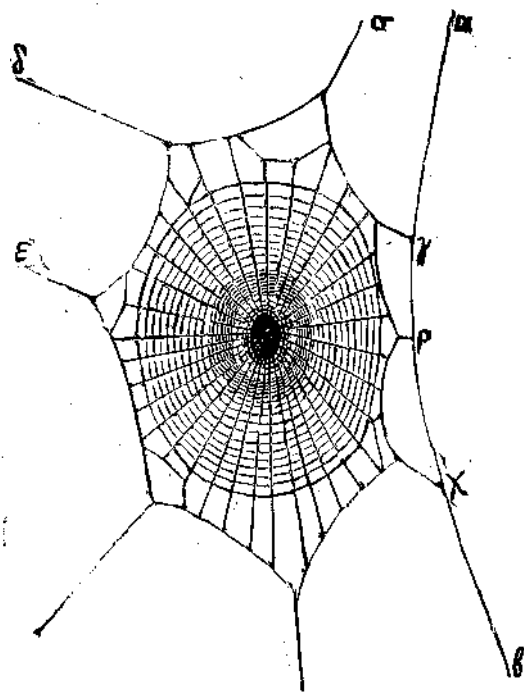
νάκτησιν τοῦ βαρομέτρου.

Εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐκκρεμοῦς δικτύου του, καθέτως μεταξύ τῶν δενδρυλλίων, τῶν βᾶτων, ἢ τῶν κυγκλίδων τῶν παραθύρων, τὸ ζῶον μένει ἀκίνητον, ἔχον τὸ σῶμα ἀνεστραμμένον, τὴν κεφαλὴν κάτω, ἐνεδρεῦον τὸ ἐντομον ὅπερ θὰ περιπλακῇ εἰς τὸ δίκτυόν του.

Εὐθὺς ὡς τὸ θήραμα συλληφθῇ, σπεύδει, τὸ ἀπελευθεροῖ κόπτον αὐτὸ τοῦτο τὸν ἱστόν του, ἀν, πάρα πολὺ παχὺ καὶ πάρα πολὺ ἰσχυρὸν ὂν τὸ ἐντομον, ἀπειλῇ νὰ καταστρέψῃ τὸν ἱστόν τοῦτον ἀνθιστάμενον· ἀλλ' ἀν τὸ θήραμα

είνε ανάλογον, τὸ δεσμεύει διὰ νέων νημάτων ἵνα κάλλιον τὸ διατηρήσῃ καὶ ἐμποδίσῃ τὰς κινήσεις του· συγχρόνως δάκνει αὐτό. δηλητηριωδῶς ἀναμφιβόλως, καὶ ἐκμιζεῖ τὸ αἷμά του δι' οὗ τρέφεται.

Αἱ ἀράχναι δὲν εἶνε κακοποιοί· εἰσὶν, ἀπεναντίας, χρησιμώταται διὰ τὴν καταστροφὴν ἐντόμων ἐπιβλαβῶν προφανῶς.

Σχῆμα Βον

Εἶσι πεπρωκισμένοι δι' ὀργανισμού, ἱκανότητος, καὶ τοιούτης θαυμαστῆς νοημοσύνης, ὥστε εὐθὺς κινῶσι τὸν θαυμασμὸν καὶ τῶν μᾶλλον ἀδιαφόρων.

Πρὸς τοῦτοις, εἶνε τελείως κατηρησμένοι διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐργασίας των, διότι, ἐκτὸς τῶν ὀργάνων τῶν παραγόντων τὰ νήματα περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν, οἱ πόδες των περατοῦνται εἰς ἀγκύλας ἀπλᾶς, ὀδοντωτὰς ὡς κτένια ἢ ἀνοικτὰς ὡς περόνας.

Ἀλλ' ὁποῖαν θαυμαστὴν ὑπομὸν ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ κατασκευάσωσι τὴν χρῆσιμον ὕλην διὰ τοὺς ἰστούς των, ἀλλὰ συγχρόνως πρέπει νὰ διευθετῶσι τὰ νήματα διὰ τῶν ποδῶν των, ὥστε νὰ μὴ ἐμπλέκωνται τὰ μὲν μετὰ τῶν δέ. Καὶ ὁποῖαν δεξιότητητα ἐκδηλοῦσιν αἱ ἀράχναι νικῶσαι τὰς δυσκολίας τοῦ πρώτου ἔργου! Ρίπτουσι τὰ νήματα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ὅταν διατρέξωσι πάντα τὰ σημεῖα τῆς προσκολλήσεως, συ-

νενοῦσι ταῦτα μονίμως, ὑφαίνουσι τὸν ἰστόν των, καί, τούτου περατωθέντος, φροντίζουσιν ὅπως ἀποκόψωσι πάντα τὰ περιττὰ νήματα, διατηροῦσαι μόνον τὰ κυριώτερα πρὸς ἐδρέωσιν πάσης τῆς θαυμαστῆς ἐργασίας των.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Θρ. Σ. Βλησιδης.
Φοιτ. Φυσικῶν

ΣΥΛΛΕΡ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ (*)

Παιδί κάθηται στή βροία καὶ στὸ ρεῦμα ἕνα ἕνα, τὰ τριαντάφυλλα πετάει, καὶ κεῖ τρέχ' ὀλοταχῶς.

Εἰς τὸ ρεῦμα ὅλα σκοποῦνται, Ἐρυθρὰ ἔσφυλλισμένα, εἰς τοῦ ρεῦματος τὸ τάχος, νὰ χαθῶσι δυστυχῶς.

Ὡς τὰ ρόδα ποῦ τὸ ρεῦμα, εἰς τὸ ἀγνωστον τὰ σῶρει, σῶρει ὁ χρόνος τὰς ἡμέρας, τῆς ζωῆς μου λυπηρὰς.

Κ' ἐνῶ ἔρχεται μὲ στέμμα, Ἐξ ἀνθέων καὶ προβαίνει, Τὸ ροδόπλαστον μας ἔαρ, Μὲ εὐθυμίας καὶ χαρὰς.

Κι' ὅλοι χαιροῦνται διὰ τοῦτο, μόνον γῶμαι λυπημένος, μὲ βαρβαλγῆ καρδίαν, ἀπὸ λύπας καὶ δειρά.

Ἄν προβαίν' ἀρθοπλασμένο, τὸ χρυσὸ καλοκαιράκι, τί μὲ ὠφελεῖ νὰ ζήσω, ὅτ' αὐτὴ δὲν μ' ἀγαπᾷ;

Ὡ! λευκὴ κ' εὐώδη κρῖνε, διατὶ νὰ σ' ἀγαπήσω; διατὶ ν' ἐπιθυμήσω, μὲ τὰ σοῦ νὰ ἐρωτῶ;

Ἐνῶ ἴπτασαι στὰ ὕψη, κ' ἢ εὐάρεστος ὁμή σου, ὕψηλὰ διασκορπᾶται, οὐχί εἰς σὲ μὲ εἰδῶ;

Ἐλα, ἔλα, Ἄγγελέ μου εἰς τοὺς πόδας σου νὰ ρίψω, κρίνους ρόδα κ' ἄλλα ἀρθη, καὶ μ' αὐτὰ νὰ στολισθῆς

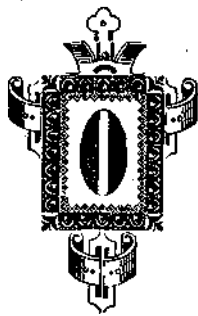
Κ' ὅτ' ἐγὼ μακρ' ἀπὸ σῶρα, τὴν προῆν μου παραδώσω, εἰς τὸν Πλάστ' ἴσως κ' ἐμένα πρὸς στυγμὴν μ' ἐρθυμθεῖς

Θ. Ι. Παρίσης.

(*) Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ τῶν ἔργων τοῦ Σύλλερ «An der Quelle sas der knabe, Blumen wand er sich Zum kranz»

ΧΗΜΕΙΑ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΟΞΥ

Ἡ ἐπὶ τῆς ὑάλου χαρακται ὀνομάζουσι λευκὸν ὄξύ ἔνωσιν ὑδροφορικοῦ ὀξέως καὶ ἄλλων συστατικῶν, ἢν μεταχειρίζονται ἵνα μεταβάλλωσι τὴν λεῖαν ἐπιφάνειαν τῆς ὑάλου εἰς θαμβήν. Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ὀξέως τούτου ὀφείλεται εἰς τὸν χημικὸν Βερζέλιον, ὅστις ἐν τῇ σειρᾷ τῶν πειραμάτων του ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων τῆς ὑάλου, ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ ὑδροφορικὸν ἀμμώνιον ἔχει τὴν ἰδιότητα τὰ καθιστᾷ τὴν ὑάλον σκιερὰν. Ἐκτοτε παρατηρήθη ὅτι καὶ ἕτερα ὑδροφορικὰ ἀλκάλια ἔχουσι τὴν αὐτὴν ἰδιότητα δι' ἧ καὶ πολλὰ ὡς ἐγένετο χρῆσις τούτων πρὸ πολλοῦ, πρὸς διακόσμησιν τῆς ὑάλου, ὡς τῶν ἐπὶ τῶν θυρῶν ὑάλων τῶν ποτηρίων καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιτραπέζιων κρυσταλλίνων σκευῶν, τῶν σωλῆνων καὶ σφαιρῶν τῶν λαμπτήρων κ.τ.λ.

Ὅμοια κοσμήματα ἐπίσης λεπτὰ καὶ ποικίλα δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν ἐπὶ κατόπτρων, ὧν ἡ ἐπαργύρωσις δύνатаι ἀκολούθως νὰ ἐφαρμώσῃ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἢ τοῦ ἀναστρόφου μέρους τῆς εἰκόνος. Ἐν γένει, δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ λευκὸν ὄξύ ἐπέφερε τρομερὸν ἀνταγωνισμὸν πρὸς τὴν ἄμμων, ἥτις πρὸ πολλοῦ εὐρίσκετο ἐν χρῆσει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ τοῦτο διότι τὰ ἀποτελέσματα τῆς χρήσεως τοῦ ὀξέως τούτου ἀποφέρουσιν ἐργασίαν λεπτοτέραν, τελειότεραν καὶ εὐκολωτέραν.

Ἐν Γερμανίᾳ, ἐνθα ἡ τέχνη αὕτη τοῦ κοσμεῖν τὴν ὑάλον ἔχει φθάσει ἤδη εἰς τὸ τελειότατον σημεῖον, κατασκευάζουσι τὸ εὐεργητικὸν τοῦτο ὄξύ διαφοροτρόπως· ἀλλὰ καὶ δι' ὅλων τούτων τῶν τρόπων τὸ λευκὸν ὄξύ εἶνε βραδείας ἐνεργητικότητος καὶ παρουσιάζει σοβαρὰς μειώσεις. Πάντα ταῦτα σχεδὸν τὰ εἶδη εἶνε ἀνευ ἀμμωνίας καὶ ἀντὶ ταύτης περιέχουσι σόδαν ἢ πτόσσασαν. Εἶνε ἐν τοῦτοις βέβαιοι, ὅτι ἢ διὰ τοῦ ὑδροφορικοῦ ὀξέως παραγομένη ὀξὺτις εἶνε ἢ δυνατοτέρα πασῶν. Διὰ τῶν ἄλλων ὀξέων σχηματίζονται πολλαίς κηλίδες καὶ γραμμαὶ ἐπὶ τῶν ὑάλων, ἐνῶ διὰ τοῦ ἀμμωνιακοῦ ὀξέως, ἀπεναντίας, αἱ κηλίδες

καὶ αἱ γραμμαὶ, αἰτινες δύνανται νὰ παραχθῶσιν, εἴτε διότι ἐπιτίθεται τὸ ὄξύ ἀνωμάλως, εἴτε ἐξ αἰτίας τῆς ἀτελείας τῆς ὑάλου, ἀποσβόδονται διὰ τοῦ στυπτηριασμοῦ.

Τὴν κατωτέρω συσκευὴν, γερμανικῆς κατασκευῆς, πολλοὶ πρακτικῶς μετεχειρίσθησαν καὶ ἔλαβον καλὰ ἀποτελέσματα. Ἐν δοχείῳ μολυβδίνῳ ἐκτελεῖτε τὴν ἀκόλουθον συνταγὴν: Ὑδατος ἀπεσταγμένου 500 μέρη. Ὑδροφορικοῦ ἀμμωνίου συμπεπυκνωμένου (fluorure d' ammonium concentré) 500 μέρη. Ἀμμωνιακοῦ θειούχου ἁλατος (sulfate d' ammoniaque) 50 μέρη. Θεικοῦ ὀξέως (acide sulfurique) 100 μέρη. Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀνάμειξιν εἶνε ἔτοιμος ἡ ἔνωσις αὕτη πρὸς χρῆσιν καὶ δύνатаι νὰ δοκιμασθῇ ἢ ποιότητος διὰ τῆς ἐν αὐτῇ καταδύσεως τεμαχίου καθαρᾶς ὑάλου, ἥτις ἐν διαστήματι πέντε ἢ ἕξ λεπτῶν πρέπει νὰ καταστῇ κατὰ τὰς ἐπιφανείας αὐτῆς σκιερὰ καὶ ἀσθενέστατα τραχεῖα (pat).

Οἱ μεταχειριζόμενοι τὴν ἔνωσιν ταύτην δυνατὸν νὰ εὐρῶσι δυσκολίας τινὰς πρὸς τοῦτο ὁ κ. Νίλσον εὔρε ἀπλουστέραν τινὰ μέθοδον, πρακτικωτέραν καὶ εὐκολωτέραν διὰ τὰς χεῖρας τῶν ἐρασιτεχνῶν, συγχρόνως δὲ καὶ πολὺ εὐθυνοτέραν, πρὸς παρασκευὴν τοῦ λευκοῦ ὀξέως. Θέσατε ἐν μολυβδίνῳ δοχείῳ ὅσην ποσότητα θέλετε ὑδροφορικοῦ ὀξέως (κοινού) καὶ κατόπιν προσθέσατε ἀνάλογον μέρος ἀμμωνιακοῦ ἀνθρακος, ρίπτοντες αὐτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἀφοῦ καταπαύσῃ ὁ βρασμός, βυθίζετε ἐντὸς τούτου τεμαχίον καθαρᾶς ὑάλου, ἢν μετὰ ἕξ—ὀκτῶ λεπτὰ ἀφαιρεῖτε καὶ βυθίζετε ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος καὶ κατόπιν ξηραίνετε.

Ἐὰν πᾶσα ἡ ἐπιφάνεια τῆς ὑάλου εἶνε ὀμαλὴ καὶ λεῖαν ἀμαυρὰ (θαμβή) τότε δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ μίγμα διὰ τακτικὴν ἐργασίαν. Ἄν ὅμως ἡ ἐπιφάνεια τῆς ὑάλου εἶνε προσβεβλημένη ἀκακονίστως, εἶνε δὲ βαθέως ἀμαυρὰ εἰς τινὰ μέρη καὶ ποῦ καὶ ποῦ λεῖα, τότε προσθέσατε ὀλίγον τι ἀμμωνιακοῦ ἀνθρακος. Ἄν ὅμως εἶνε ἐλαφρῶς προσβεβλημένη προσθέσατε ὀλίγον τι ἐκ τοῦ ὀξέως.

Τοιοῦτοτρόπως μὲ ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ μερικὰ πειράματα, κατορθώνετε τὴν ἰσορροπίαν μεταξὺ τοῦ ὀξέως καὶ τοῦ ἀμμωνιακοῦ ἀνθρακος ἐν τοῖς ἀποτελέσμασιν αὐτῶν.

νά τὸ δῶση πάλιν εἰς τὴν Γκιουζέλ, διότι κατέπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ λαπέδου... Ἡ καρφίς ἦτο δηλητηριασμένη διὰ κεραυνοβόλου δηλητηρίου ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων τὸ μυστήριον μόνον οἱ ἀθίγ- γανοὶ κατέχουσι...

— Γκιουζέλ... τί... σοῦ... ἐφ... ται... ζα... Σε... ἀ... γα... πω... σα... τό... σο!.. ἐψι- θύρισεν ὁ Ἄλῆς καὶ ἐξέπνευσε...

Λυσίκωμος, παράφρων σχεδὸν, ἐρρίφθη ἡ Γκιουζέλ ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἐκπέμ- ψασα σπαρακτικὴν κραυγὴν. Ἀνήγειρε τὴν κε- φαλήν του καὶ φιλοῦσα αὐτὴν ἐψιθύριζε μετὰ λυγμῶν σπαρακτικῶν λόγους πλήρεις ἀπογνώσεως.

— Ἄλῆ μου, εἶπε, τὴ ψυχῆς μου καρδί- α εἶχεις; Μίλησέ μου Ἄλῆ, πές μου, πῶς δὲν πέθανες... ἢ καρφίσα ἢ μαγεμένη δὲν θὰ σὲ πόνεσεν... ἢ μάγισσα τὸ εἶπε... Ὁ τρελλὴ ἐγώ, ὦ γιατί νὰ μὴ μπορῶ νὰ σοῦ χάρισω τὴ δική μου ζωὴ; Ρίζα τῆς ζωῆς μου πῶς θὰ ζήσω χω- ρὴ ἐσένα;.. Περὶφανε πλάτανε, στήριγμα τοῦ ἀ- δυνάτου κισσοῦ τῆς ψυχῆς μου, τί θὰ γίνω ἐγώ; Ποιὸς θὰ ἀρσίσση τὴν καρδιά μου;.. Ἄν κλει- σουν γὰρ πάντα τὰ μάτια θὰ σκοτεινιάσῃ αἰώ- νη ἡ ψυχὴ μου... Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἢ αἷτα τοῦ χαμοῦ σοῦ!.. Ἐγὼ ποῦ φοβόμουν μὴ χάσω τὴν ἀγάπην σου, ἔχασα σένα καρδίᾳ τῆς ψυχῆς μου... Ὁ σῆκω, Ἄλῆ μου, μίλησέ μου... καταράσου με... Κίνησε τὰ ἀντρωμένα χέρια σου καὶ ἄς μὲ μαχαιρώσῃ... Ζῆσε καὶ ἀγάπησε τὴν γαλα- νομμάτα... Ἄλλὰ τί ἔφταιξα τῆς μάγισσας ἐ- κείνης ἐγώ; Ποιὸς τὴν ἔστειλε νὰ μοῦ σπαράξῃ τὴν ζωὴ μου;..

— Ἐγὼ, ἀνεβόησα φοβερὰ φωνὴ καὶ ἐνεφα- νίσθη ὁ πασσαὶς μετὰ τὴν μέχρι τοῦ στήθους γε- νειάδα, τὴν ἐρρυτιδωμένην μορφήν καὶ τοὺς φλο- γώδεις ὀφθαλμούς.

Ἡ Γκιουζέλ ἀπέμεινε κατάπληκτος; ἐπὶ μι- κρὸν, εἶτα ἄνωγ' ἄνωγ' ἀνεκράζεν ἀνεκράζεν:

— Ἐσύ; Ἐσύ; Καὶ τί γυρεύεις ἔμπρός μου τώρα; Δὲν ξέρεις ὅτι μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω σὴν σκύλο τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή;

— Τὸ ξέρω, ὅτι μπορεῖς καὶ σκοτώνεις ὄσους σ' ἀγαποῦν, γιατί βλέπω ἔμπροστά μου τὸ νε- κρὸ κορμὶ ἐνός ποῦ τώρα δὲν σκότωσες...

Ἡ Γκιουζέλ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην κατε- βλήθη καὶ ριφθεῖσα ἐπὶ τοῦ πτώματος ἀνελύθη εἰς λυγμούς. Μετ' ὀλίγον δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν πασσαὶν εἶπε διὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγ- μῶν.

— Ὁ ναί... εἶμαι καταραμένη... Ἄλλὰ γιατί, ἀφ' οὗ ἤξερες πῶς ἀγαποῦσα τὸν Ἄλῆ, δὲν μὲ σκότωνες; Τί ἔφταιξεν αὐτός;

— Γιατί; ἀνεκράζεν ὁ τρομερὸς Χουσεῖν, γιατί; Ἄλλὰ γιατί ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ φοβερά... Ἄν σὲ σκότωνά σενα κι' αὐτόν θὰ πεθαινατε ἀγαπημένοι... εὐτυχισμένοι ἴσως... Ἐνῶ τώρα

ἐκεῖνος ἐπέθανε μὲ κατὰ φριχτὴν στὰ χεῖλη γὰρ σένα... Καὶ σὺ, σὺ ἢ ἀτιμῆ; πωὺ σπάρραξες καὶ κύλισες σ' τὴν ἀτιμία τὴν ἀσπρόμαλλη ψυχῆ μου, σὺ ἢ ἴδια μονάχη ἐσπάρραξες τὴν ψυχὴν σου... Τί καλλίτερο βάσανε ἔμπορευσα ναῦρω γὰρ τὴν ψυχὴν σου τὴν προδότησα ἀπὸ τὴν ἐθύμησι πῶς μονάχη ἐσκότωσες ἐκεῖνο, πωὺ ἐλάτρευες;.. Νὰ γιατί δὲ σὲ σκότωσα...

— Ὁχι, Χουσεῖν, δὲν τὰ εἶπες όλα, εἶπεν ἡ Γκιουζέλ φρικωδῶς μειδιάσασα, δὲν μ' ἐσκότω- σες, ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾷς μὲ ὅσα κι' ὄν σοῦκανα... ὁ θυμὸς σου τὸ λείει!.. Μὴ λές, ὄχι γιατί τὸ δια- βάζω στὰ μάτια σου...

Ὁ Χουσεῖν ταπεινώσας τοὺς ὀφθαλμούς ἐστί- ναζε.

— Ἄ! μὲ ἀγαπᾷς λοιπὸν αἴ! Καὶ ὅμως ἐσπάρραξες τὴν ψυχὴν μου... Χουσεῖν, προσέ- θηκε μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν δαιμονίως μει- δῶσα. Χουσεῖν, δὲν εἶπες ὅτι εἶνε φοβερὴ τι- μωρία νὰ συλλογίζεται κανεὶς πῶς ἐσκότωσεν ἢ ἔγινεν αἷτιος νὰ σκοτωθῇ ὁ ἀγαπημένος του; Λοιπὸν αὐτὴ τὴν τιμωρία θὰ σοῦ ἐδώσω... Χου- σεῖν κῦττα!...

Καὶ πρὶν προθάσῃ ἐκεῖνος νὰ κάμῃ ἐν βῆμα ἐνέπηξε βεβαίως εἰς τὰ ἀβρὰ χεῖλη τῆς τὴν κα- τηρομένην καρδίᾳ. Κατέπεσε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἄλῆ καὶ ἀσπασθεῖσα ὑστατον τὰ χεῖλη του ἐψιθύριζεν ἄρκετὰ μεγαλοφώνως ὥστε νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ γηραιὸς πασσαὶς, ὅστις ἐσπευδεν ἀλλοφρονῶν.

— Ἄλῆ... σὲ... ἀγαπᾶ... Καταραμένος... νὰ... εἶσαι... Χουσεῖν... Κα... τα... ρα... μὲ... νος... Καὶ ἐξέπνευσε.

Ὁ γηραιὸς πασσαὶς ἐγρονυπέτησε παρὰ τὴν Γκιουζέλ καὶ ἡ συντετριμμένη ψυχὴ του ἀνελύθη εἰς φλογερὰ δάκρυα, ἅτινα ἐκυλιόντο ἀπὸ τῆς λευκῆς γενειάδος του εἰς τὸ πρόσωπον τῆς περι- καλλοῦς νεκράς. Οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπιγῶν καὶ δὲν ἤδυνάτο νὰ εὔρη λέξεις νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὀδύνην του. Ἐψιθύριζε μόνον ἀναμῆσον τῶν λυγμῶν:

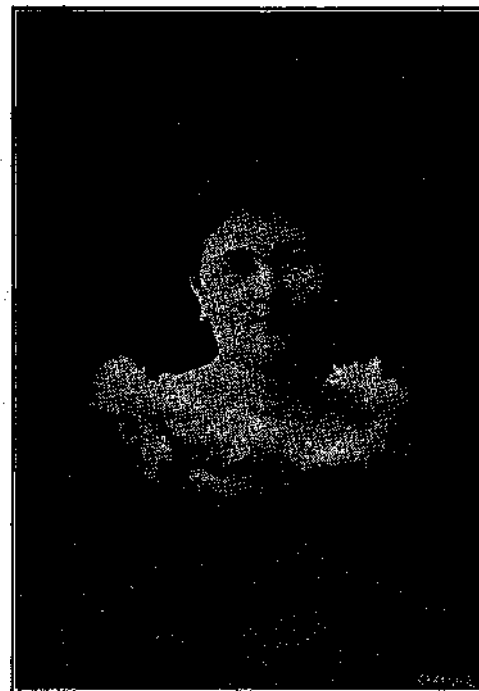
— Γκιουζέλ... τί σοῦ ἔκαμα;... ἐγώ... ἐγώ, πωὺ σ' ἐλάτρευα. Εἶμαι καταραμένος, καταρα- μένος, καταραμένος...

Μάτην ἢ ἰσχυρὰ καὶ μελωδικὴ φωνὴ τοῦ Μουσζέην προσκαλεῖ τοὺς πιστοὺς εἰς προσευ- χήν, ὁ γηραιὸς πασσαὶς εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς του μόνον αὐτὰς τὰς λέξεις εὐρίσκει:

— Γκιουζέλ τί σοῦ ἔκαμα;... Σ' ἐλάτρευα Γκιουζέλ... φῶς τῶν γερατειῶν μου... εὐδελὴ τῆς μαύρης μου ψυχῆς... Γκιουζέλ... Γκιουζέλ... Γκιουζέλ!...

Λαύριον

Γεώργιος Ν. Θωμαΐδης

ΜΑΛΒΙΝΑ ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗ

Ἐοχάτως ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν Ρουχο- στουκίῳ τῆς Βουλγαρίας ἢ πολὺκλαυτος καὶ διὰ σπανίων προτερημάτων πεπροικισμένη Μάλβινα Παπαμανώλη, τὸ γένος Σεβαστο- πούλου, εἰς νεαρὰν ἐτι ἡλικίαν, ἀφήσασα ἀπαρηγόρητον πένθος τῷ ἀξιολατρεῦτῳ αὐ- τῆς συζύγῳ, μεγαλεμπόρῳ καὶ προύχοντι τῆς πόλεως, ἡμετέρῳ φίλῳ κυρίῳ Ἐμμανουὴλ Πα- παμανώλη καὶ ἀμέριστον τὴν θλίψιν τοῖς μι- κροῖς τρισὶν αὐτοῖς ἀγγέλοις καὶ πᾶσι τοῖς γυνώρισσι τὴν ἀξιολάτρευτον ὄντως μακαρί- τιδα, πλουσιοῖς καὶ πτωχοῖς.

Ἐγεννήθη ἐν Κωνταντινουπόλει, κατα- γομένη ἐκ τῆς γνωστῆς οἰκογενείας Ἀχ. Σε- βαστοπούλου τῷ 1870, ὑπανδρεύθη δὲ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1892 καὶ ἀπεβίωσε τὴν 15 Νοεμβρίου 1902 ἐν ἀθηρᾷ ἐτι ἡλικία, λα- τρευομένη καὶ ἀγαπημένη πάντοτε ὑφ' ὄλων τῶν οἰκείων, συγγενῶν καὶ φίλων. Μολονότι δὲ ἡ φώτογραφία αὐτῆς χρονολογεῖται ἀπὸ πέντε ἐτῶν, εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ταύ- την ἐν τῷ ἡμετέρῳ περιοδικῷ πρὸς παρηγο- ρίαν τοῦ τεθλιμμένου αὐτῆς συζύγου καὶ ἡ- μετέρου φίλου κ. Παπαμανώλη, ὅστις ἐπέ- πρωτο μετὰ ἐνδεκαετη εὐχάριστον καὶ ἄλυτον μετ' αὐτῆς βίον νὰ ὑποστῇ τοιαύτην δεινὴν καὶ ἀπροσδόκητον συμφορὰν καὶ δοκιμάσῃ το- σοῦτῳ μικρὸν καὶ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα.

Εὐχόμεθα αὐτῷ ἀπὸ καρδίας ὑπομονὴν, ἐγκαρτέρησιν καὶ θάρρος ἀνδρικόν, χάριν τῶν

ἀνηλίκων καὶ ἀδυνάτων ἀγγέλων, ἅτινα πρὸς ἀνάμνησιν τῶν καλῶν αὐτῆς προτερημάτων τῷ ἀφῆκε, μετὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πεποιθη- σιν, ὅτι ἀναγκαιῶς πάντες τὸν πρόκαιρον τοῦτον τῆς δοκιμασίας καὶ φθορᾶς κόσμον, ἄλλοι θάπτον καὶ ἄλλοι βράδιον ἀναποφεύ- κτως θ' ἀφήσωμεν, ἵνα ὑπὸ καλλιτέρας καὶ ἀφθάρτους συνθήκας εἰς πολὺ ὑραιότεραν καὶ διαρκεστέραν διαμονὴν συναντηθῶμεν καὶ ἀ- χωρίστως πλέον εὐδαιμονέστερον συζήσωμεν.

Φ. Π.

ΔΕΗΣΙΣ

Σὺ, ὁ τὸ Πᾶν διέπων καὶ κρατῶν
Ὅστις τὸν κόσμον ἀπεῖρον ἐποίησας,
Τῇ Πλάσῃ χαράζας τὸν σοφόν,
Τὸν νόμον τῆς προόδου, τὸν αἰώνιον.

Σὺ, ὁ τὸν θάνατον ἐκ τῆς ζωῆς
Κ' ἐκ τοῦ θανάτου τὴν ζωὴν ἀντλήων,
Σφραγίσσας, εἰς μορφᾶς παρθενικᾶς,
Ἰδακτικομέτρας εἰς ἐπ' ἀπειρον.

Σὺ, ὁ κοσμήσας τὸν γαδὸν τῆς Φύσεως,
Μὲ ἀρθῆ καὶ ἀστέρας καὶ ὀρίζοντας
Καὶ φῶτα δὲ καὶ χρώματ' ἀπαράμιλλα
Ὁ τὸν ψαλμὸν τοῦ Ἑσρος τερπνόν,

Εἰς χεῖλη ρόδων καὶ εἰς κρίνων ἀρωμα
Κ' εἰς ῥάμφορ, ἀφῆρας, ἀηδόνων θέας. (*)
Σὺ, νῦν, ἐνίσχυσον ἡμᾶς, Θεέ,
Ἴνα τὸν ἱερὸν αὐτὸν σκοπὸν,

Ὀλοῖν ὁ Σύλλογος ἡμῶν προΐητο,
Μορφῶν γ' ἀναπερῶσῃ τὰς ψυχὰς,
Εἰς πέρας ποτε αἰσίου ἀγάγωγον,
Ὅπως καὶ ἀθῆς γερρηθῶσ' ἡμῖνοι,

Ὀλοῖν ἐγγὲν ἢ Ἑλλὰς ἀνέκαθεν
Μῦσαι κ' οἱ ἱεροφάνται καὶ φιλόσοφοι
Κ' ἀριστοτέχναι κ' αὐδοὶ ἀπόδοιοι
Καὶ μάρτυρες καὶ νῦν ἀπαδεικνύμενοι,

Ἐπ' ἀγαθῷ πατρὸς δ. τι μετάρσιον
Καὶ ὑψηλόν καὶ ἀληθές καὶ ἀγιόν
Ἡμέρωσιν κ' ἀρθρωπισμὸν δώκοιτες,
Ὅς οἱ προπάτορες ἡμῶν ἐδίδαξαν,

Οἱ ἐπιδαψιλευσαρτες τὸ φῶς,
Τὸ σῶζον ἔθνη καὶ λαοὺς, ἀνίσπερον.
Ἐνίσχυσον ἡμᾶς, Μεγαλοδόταμε,
Ἴνα καὶ ἀθῆς ἢ Ἑλλὰς γαρῆ

Ἡ τ' ἀληθοῦς καὶ τοῦ καλοῦ μαιεύτρια
Κλεινὴ δ' ἐστὶ φάτων ἀπαστραπτουσα
Καὶ ἀκτινοβολοῦσα ἀρχαϊκήν
Τῆς καλλοῆς τὴν αἰγλήν καὶ τὴν εὐκλειαν.

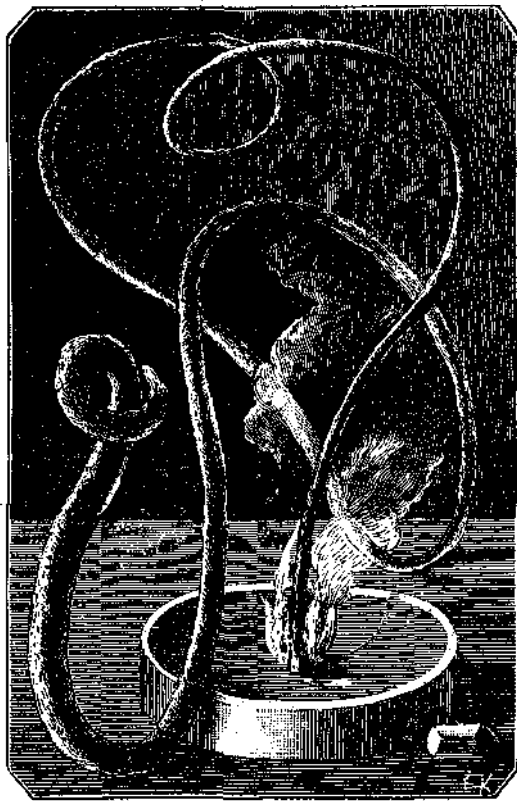
Α. Γ. Δαλλιαπέρτας.

(*) Τοὺς στίχους τούτους παρέλαβον ἐξ ἀνεκδότου ποιηματίου ποιητοῦ ἐγκρίτου τοῦ κ. Βενιζέλου, οὗς ἐθεώρησα, ἐφ' ὅλας τὰς ἐπέψεις ἐξόχους.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΟΙ ΟΦΕΙΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Τὸ κυανογόνον μετὰ τοῦ θείου σχηματίζουν σωματιδιακοὺς ἀξιοπαράτητον, τὸ θειοκυανόγονον, οὐτινος τὰς ἰδιότητας πάσας δὲν δυνάμεθα ν' ἀναφύωμεν λεπτομερῶς ἐνταῦθα. Θ' ἀρκεσθώμεν ἀπλῶς νὰ δηλώσωμεν ἐπὶ τινος συνδυασμοῦ, ἀρκετὰ γνωστοῦ, ἕνεκα τῶν παραδόξων ἰδιοτήτων ἃς κέκτηται. Ἐννοοῦμεν τὸν θειοκυανόχον ὑδράργυρον δι' οὗ κατασκευάζονται οἱ εὐφλεκτοὶ ἐκείνοι κώνοι, γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα ὀφείας τοῦ Φαραώ.

Πρὸς κατασκευὴν τούτων χύνετε θειοκυανούχον πότασσαν ἐν ἀρκετῇ διαλύσει νιτρικοῦ ὀξέως τοῦ ὑδραργύρου. Οὕτω ἀγματοῦται ἀφθονος θειοκυανούχος ὑδράργυρος. Οὗτος εἶνε λευκὴ τις κόμη εὐφλεκτος, ἢν, ἀφοῦ καθαρῆσατε διὰ τινος στραγγιστηρίου, μετασχηματίζετε εἰς στερεὰν ζύμην, ἀναμιγνύοντες τὴν σκόνην μεθ' ὕδατος, περιέχοντος κόμμι (γύμα). Τώρα θέσατε ἐντὸς τῆς ζύμης μικρὰν τινὰ ποσότητα νιτρικῆς ποτάσης καί, περατωθείσης τῆς κατασκευῆς τῆς ὕλης, κατασκευάσατε κυλινδρικούς κώνους μήκους περίπου 3 ἑκατοστομέτρων οὓς τελείως ἐξορῶντες διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου. Ἐντὸς ζέοντος ὕδατος ἐμβυθίσατε κατάλληλόν τι δοχεῖον ἐντὸς τοῦ ὀποίου τίθετε τοὺς κώνους σας.

Ἢδη δύνασθε νὰ ἴδητε καὶ τοὺς περιφήμες ὀφείας σας. Πρὸς τοῦτο θέτετε πῦρ εἰς τὴν ἀκραν τοῦ κώνου σας διὰ τινος πυρελοῦ καὶ θὰ ἴδητε τὸ θέαμα ὀφείας ἀπαράσσοντος. Τοῦτο συμβαίνει, διότι τὸ θειοκυανούχον ἐξογκοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὃ κύλινδρος μὲν γίνεται, λαμβάνει κίτρινωπὴν θέαν, διαστέλλεται μέχρις ἐκτάσεως 50-60 ἑκατοστομέτρων καὶ φαίνεται ὡς ἀληθὴς ὀφείας συσπειρούμενος καὶ ἐλευθερούμενος ἐκ τῶν δεσμών του.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἐντὸ «Παρνασσῷ» τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ὁ καθηγητὴς κ. Εὐάγγ. Παπαχατζῆς ἐποίησατο ὑφαιστάτην διάλεξιν περὶ τῶν συγγρόνων Ἑλλήν. ἠθῶν καὶ ἠθίμων.

Ὁ κ. Ε. Παπαχατζῆς ἀντιπροσωπεύων τὸν νέον ἄνθρωπον, τὸν μὴ θέλοντα νὰ σωρεῖται ψεύδη ἐπὶ ψευδῶν, ἀλλ' ἔχοντα τὸ θάρρος νὰ λέγῃ ὡμὴν τὴν ἀλήθειαν, μετὰ πολλῆς θερμῆς καὶ εὐφραδείας ἐφέξε μὲν τὰ ψεκτὰ παρ' ἡμῖν, ὑπεστήριξε δὲ τὰ πατροπαράδοτα. Ἡ δὲ αἰθουσά τοῦ Παρνασσῷ, ἥτις σπανίως εἶδε τὸσον κόσμον (διότι πᾶσαι αἱ Ἀθηναϊκαὶ τάξεις ἀντεπροσωπεύοντο) ἐείσαθη πᾶσα ἀπὸ ἐπανειλημμένα χειροκροτήματα. Οἱ ἀκροαταὶ οἱ πολυπληθεῖς ἐχειροκρότουσαν ἀπὸ ἐθνικὸν ὄντως πόνον. Διότι οἱ λόγοι τοῦ κ. Παπαχατζῆ οἱ πατριωτικοὶ ἐδῶνθησαν τὰς ψυχὰς μυχιαίτατα. Τῆς ὥραιας ταύτης διαλέξεως προσεχῶς θὰ δημοσιεύσωμεν οὐσειώδεις περιχοπὰς χάριν τῶν ἀναγνώστων μας.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΦΥΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ

Φροντίσατε διὰ τὰ φυτὰ τῆς οἰκίας σας ἵνα ὁ χειμὼν τὰ ἐπανεύρη εἰς καλὴν κατάστασιν. Τὰ πράσινα φυτὰ δὲν ἀναπτύσσονται οὔτε εἰς τὸν ἥλιον, οὔτε εἰς μεγάλην θερμότητα. Οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐκρίζωνητε ταῦτα κατὰ τὸ θέρος. Ὅταν πρόκειται νὰ τὰ ἐκρίζωσθε πρέπει πρὸ δύο ἡμερῶν νὰ θέσητε τὰς γλάστρας εἰς μέγαν τινὰ κάδον ὕδατος, ἕνθα τὰς ἀφίγητε περίπου δύο ὥρας.

Ὅταν φυτεῖσθε εἰς κηπὸν τινὰ, ἐκλέξατε μέρος μὴ προσβάλλομενον παρὰ τοῦ βορείου ἀνέμου, τοῦ βορειοδυτικοῦ καὶ βορειοανατολικοῦ, καὶ πρὸς ἥλιον μέτριον. Σκάψατε τὸ ἔδαφος καὶ χύσατε τὴν γλάστραν ἐμπεριέχουσαν τὸ πράσινον φυτὸν. Τοῦτο καλυφθὲν καὶ προσβαλλόμενον ὑπὸ ἀέρος καὶ φωτὸς ἀπολαμβάνει νέαν δυνάμιν καὶ οὕτως προετοιμάζεται διὰ τὴν τεχνητὴν ζωὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Δὲν πρέπει νὰ τὰ ποτίζητε, εἰμὴ ὄντος τοῦ καιροῦ ξηροῦ καὶ πολὺ θερμοῦ.

ΣΥΓΚΟΛΛΗΣΙΣ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΑΝΕΥ ΜΕΓΑΛΗΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ

Συμβαίνει πολλάκις νὰ κοπῶσι καὶ ἀποχωρισθῶσι μετάλλινα κοσμήματα ἔχοντα λίθους ἢ βαφὰς, ἅτινα ἐκ τῆς μεγάλης θερμότητος βλάπτονται, καὶ ἐκ τούτου ἀδύνατος ἢ συγκόλλησις διὰ μεταλλικοῦ κράματος. Ἴδου μίγμα, ὃπερ συνιστῶσιν ὡς ἐκπληροῦν τὴν ἀνάγκην ταύτην.

Λάβε θετικὸν χαλκὸν διαλελυμένον ἐν ὕδατι πρόσθε ψευδάργυρον ἵνα ὁ χαλκὸς ἀπομονωθῇ καὶ καταχρημασθῇ ὑπὸ κόνιν. Λάβε ταύτην καὶ θές ἐντὸς ἰγδίου πηλίνου ἢ ὑαλίνου πρόσθε θετικὸν ὀξέος πεπυκνωμένου ποσὸν τι. Πρόσθετε τότε καὶ ὑδραργύρου ποσόν, καὶ ἀνακάτωμεν μέχρις οὗ γείνη ἀμέγαλον (μίγμα). Πλύνε τοῦτο διὰ θερμοῦ ὕδατος ἵνα ἀφαιρεθῇ ὅλον τὸ θεικόν ὀξύ, ἄφες νὰ ψυχρανθῇ καὶ μετὰ 8 ἕως 10 ὥρας τὸ μίγμα καθίσταται λίαν σκληρόν.

Πρὸς χρῆσιν θερμανον μέχρις οὗ λάβῃ κατάστασιν κηροῦ, ἐπάλειψον διὰ τούτου τὰς πρὸς συγκόλλησιν ἐπιφανείας ἄφες ἵνα ψυχρανθῶσι, καὶ ἢ συγκόλλησις εἶνε στερεωτάτη.

3 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 3

ΕΝ Τῷ ΕΙΚΟΣΤῷ ΑΙΩΝΙ.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλον)

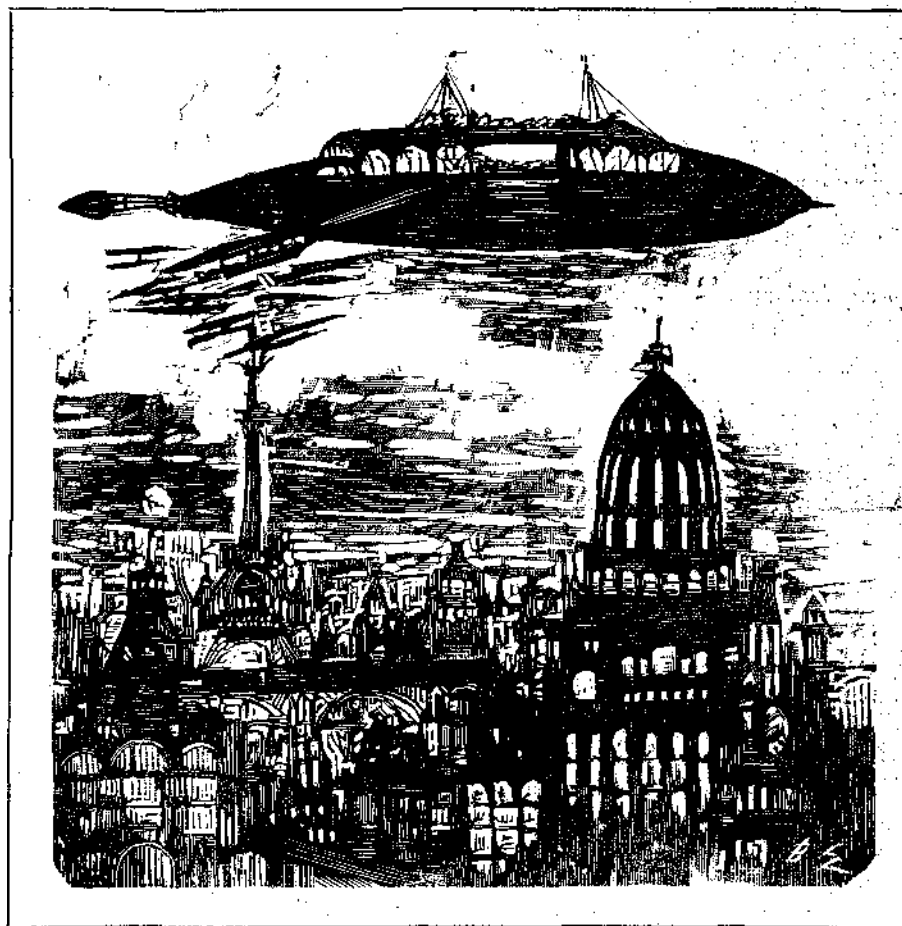
— Εἶμαι ὁ υἱὸς τοῦ περιφήμεου Λωρρῆς, καθὼς μοὶ λέγετε, εἶπεν οὗτος, ἀλλὰ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν εἶμαι ἢ ἀπλοῦς τις μαθητὴς, καὶ ἀφοῦ θέλετε νὰ μοὶ

τηρῆσατε τὸν ἐπὶ τοῦ γραφείου τῆς ὄγκων τῶν βιβλίων καὶ τετραδίων.

— Δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος, εἰν δύνανται νὰ σᾶς χρησιμεύσωσιν θὰ σᾶς στείλω τινὰ τῶν τετραδίων μου καὶ τὰ *φωτόγραμμα* διδασκῶν τινῶν τοῦ πατρός μου πρὸς τοὺς μηχανικοὺς τῶν ἐργοστασίων του...

— Πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κύριε!... Θὰ προσπαθῶ νὰ τὰ ἐννοήσω...

Ἀποτόμως κωδωνοκρουσία τις ἤχησεν, καὶ τὸ τηλεμῆχανον ἐκοιτίσθη, ἢ δὲ εἰκὼν τῆς δεσποίνης ἐξηφανίσθη. Ἐν τῷ κεντρικῷ σταθμῷ τῶν Τηλεμῆχανων αἱ προξενηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἠλεκτροστρ-

... Γιγάντιον υπερωκεάνειον ἀερό-πλοῦν...

ἐκμυστηρευθεῖτε τὰς ἀποτυχίας σας, μάθιτε ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγου, ὅτε ἐξεργάγη ὁ ἠλεκτροστρόβιλος ὁ πατὴρ μου εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ με φέξῃ διὰ τὸ ἐνδεὲς τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεών μου... καὶ — εἶνε ἀληθές — τοῦτο μοὶ ἤξιζεν!...

— Ὡ! ὄχι, ὄχι, πᾶν ὅ,τι ὁ μέγας Φιλόξ-Λωρρῆς πραγματευθῆ, ἔστω καὶ ἐλαφρῶς ἐπιστημονικότητος, τοῦτο εἶνε δι' ἐμὲ πολὺ, παρὰ πολὺ καταθλιπτικόν... Ἄχ! ἂν ἠδυνάμην νὰ φθάσω μόλις καὶ εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς μηχανικῆς!

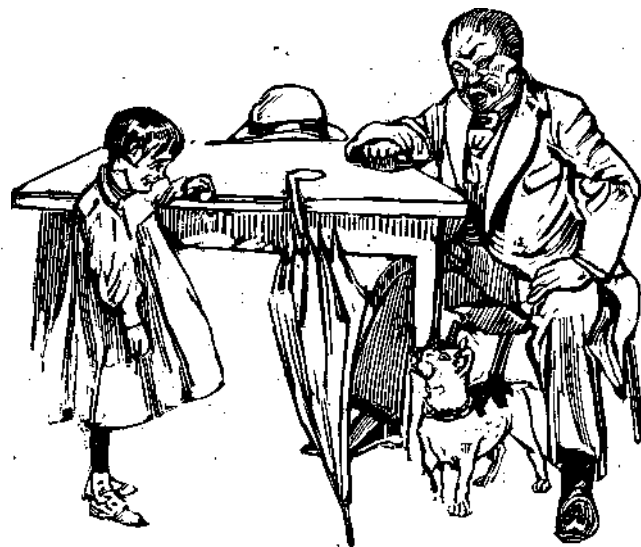
— Πολὺ ταχέως ἐσπεύσατε νὰ ἀφήσετε τὰ βιβλία σας καὶ νὰ ἀναφανήσητε «οὐφ!» εἶπεν ὁ Γεώργιος γελῶν.

Ἡ δεσποινίς μὴδὲν ἀποκριθεῖσα, διὰ τῆς χειρὸς

βίβλου καταστροφῆ διωρθώθησεν, καὶ ἡ προσειρηνὴ καὶ τυχαία συγκοινωνία τῶν τηλεμῆχανων ἔπαυσε πανταχοῦ.

Ὁ Γεώργιος παρατηρήσας τὸ ὄρολόγιόν του, εἶδεν ὅτι εἶχε παρέλθει πολὺς χρόνος ἐν τῇ συνομιλίᾳ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ μεταβῇ εἰς τὸ χημικὸν ἐργαστήριον. Ἐπίσης κωμῖον τι, ἢ θύρα τοῦ δωματίου του ἠνοιχθῆ αὐτομάτως, ἀνεφάνη εἰς ἀνελευκιστήρ, ἐρρήθη ἐντὸς αὐτοῦ καὶ μόλις μετὰ ἐν τέταρτον τοῦ λεπτοῦ εὐρέθη εἰς τὴν ἐναερίον ἀποβάθραν, ἀνηθρὸν τι ὑψηλότερον ἐπὶ τῆς ὄροφης, στεγάζον τὴν κυρίαν εἴσοδον τοῦ μεγάρου.

Τὸ θυρωρεῖον, τοποθετημένον ἤδη ἐν ὄλοις τοῖς οἰκίμασιν, λόγῳ τῆς ἐναερίου συγκοινωνίας, εἰς τὴν

Ὁ πατήρ. Δὲν μοῦ λέγεις, διατί οἱ ἀδελφοί σου ἔλαβον τόσον καλοὺς βαθμοὺς καὶ σὺ οὐτε ἓνα καλόν;

Ὁ υἱός. Ἔτσι εἶναι πατέρα εἰς τὸ σχολεῖον· σεις δὲν ἔξερετε, τοὺς παίρνουν ὄλους αὐτοὶ καὶ δὲν ἀφίνουν καὶ διὰ μένα!...

ΤΑ ΑΚΡΑ ΤΗΣ ΕΣΙΜΟΤΥΠΙΑΣ

Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΕ'. ἐγερθεὶς πρωῖαν τινὰ τῆς κλίνης του καὶ μὴ ἔχων τί ἄλλο ν' ἀποτεῖν τῷ θαλαμηπόλῳ του, τὸν ἠρώτησε πόσα τέκνα εἶχε:

— Τέσσαρα! Μεγαλειότατε, τῷ ἀπήντησε προθύμως ἐκεῖνος.

Διαρκούσης ὁμοῦ τῆς ἡμέρας, ἔτυχε καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς νὰ συναντήσῃ τὸν πιστὸν θαλαμηπόλον του, ὅτε καὶ πάλιν τὸν ἠρώτησε:

— Πόσα τέκνα ἔχετε;

— Τέσσαρα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε καὶ πάλιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

Τέλος τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ παίγνιον καὶ πάλιν συναντηθέντες, ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ δι' ἐβδόμην ἢ ὀγδόην φοράν τὸν αὐτὸν θαλαμηπόλον του.

— Δὲν μοῦ λέγεις πόσα παῖδιά ἔχεις;

Ὅτε οὗτος φοβηθεὶς, μήπως ἡ αὐτὴ ἀπάντησις δυσαρεστήσῃ πλέον τὸν κυρίον του, τῷ ἀπαντᾷ μετὰ θάρρους τὴν φοράν ταύτην:

— Ἐξέ, Μεγαλειότατε.

Ὁ δὲ ἐκπλαγείς:

— Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τῷ λέγει πρὸ ὀλίγου, νομίζω ὅτι ἔχεις τέσσαρα μόνον;

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀλλ' ἐφοβήθην μὴ σᾶς καταφανῆ τοῦτο! τῷ ἀπαντᾷ ὁ τάλας ὑπηρέτης.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΛΕΥΚΑΝΣΙΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΣ

Πολὺ περιέργων θὰ εἰσείναι ἴσως εἰς πολλοὺς συνδαιτημόνας, ἂν μετὰ τὸ γεῦμα προεινεῖται εἰς αὐτοὺς νὰ λευκάνωσιν ἀνθοδέσμη· ῥόδων ἐρυθρῶν ἢ ἴων. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ λάβητε τὴν ἀνθοδέσμη καὶ νὰ τὴν θέσητε ὑπὸ κώδωνα ὑάλινον εἰς τὸν ὅποιον καίεται ὀλίγη ποσότης θείου. Μετ' ὀλίγον θίλετέ λαβεὶ τὴν ἀνθοδέσμη λευκὴν πρὸς ἐκπληξιν τῶν παρισταμένων.

Ἡ λευκανσις αὕτη δύναται νὰ γίνῃ καὶ διὰ χλωρίου, ὅπερ ἀφθόνως εὐρίσκειται ἠνωμένον μετὰ τοῦ νατρίου εἰς τὸ χλωριούχον νάτριον τὸ κοινὸν μαγειρικὸν ἄλας. Ἡ λευκανσις ὁμοῦ τότε εἶνε μόνιμος, διότι τὸ χλωρίον ἔχον μεγάλην συγγένειαν πρὸς τὸ ὑδρογόνον ἢ ἀφαίρει αὐτὸ καὶ καταστρέφει τὴν κεχρωσμένην χημικὴν ἔνωσιν ἢ παράγει ὀξυγόνον ἐν τῷ γεννᾶσθαι, ὅπερ ἐνεργεῖ τὴν λευκανσιν. Τοῦτο ὁμοῦ δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὴν προηγουμένην διὰ τοῦ θείου λευκανσιν, ἥτις προέρχεται ἀπλῶς ἐξ ἐνώσεως τοῦ κατὰ τὴν καύσιν τοῦ θείου παραγομένου διοξειδίου τοῦ θείου μετὰ τῆς φωτικῆς χρωστικῆς οὐσίας. Ἐνεκα λοιπὸν τούτου τὰ λευκανθέντα ῥόδα ἐμβαπτιζόμενα εἰς θεϊκὸν ὀξύ γίνονται πάλιν ἐρυθρά διότι διὰ τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος ἐκδιώκεται τὸ διοξείδιον καὶ οὕτω ἀναφαίνεται ὁ ἐρυθρὸς χρωματισμός.

ΟΝΕΙΡΟΝ

Εἶδα πῶς ἦλθε ὀλόμαυρο πούλι
Ὡμορφο καὶ μικρὸ σὰν χελιδόνι,
Φτερουγίζε, πετοῦσε 'δῶ κι' ἐκεῖ.
Σὰν νὰ ζητοῦσε ναῦρη 'μένα μόνη.

Ἐκάθησε 'ς τὸν ὄμῳ μου γοργὰ
Κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ψάλλῃ πικραμένα,
Σιγά, σιγά, λιγώστευε ἡ φωνή
Κι' ἔπεσε με φτεράκια κρεμασμένα.

Σὲ λίγο ἦρθε κάποιος νὰ μοῦ 'πῇ
«Τόμαθες; ἡ ἀγάπη σου πεθαίνει»
Ἴσως τὴν ὥρ' αὕτη εἶνε νεκρῆ,
Χλωμῆ, βαθεῖα 'ς τὰ χῶματα θαμμένη».

Ἐσπάραξε ἡ μαύρη μου καρδιά
Ἦτανε τὸ πουλάκι ἡ ψυχὴ του
Κι' ἦρθε πρὶν φτερουγίσῃ ἀπ' τῆ γῆ
Στερνὸ νὰ πῇ τραγοῦδι 'ς τὴ χρυσὴ του.

Ἐύπνησα ἀπὸ τὸν πόνο τὸν βαθὺ
Μάγια τριγύρο μου ἡ αὐγὴ σκορπούσε.
Τὸ φεγγαράκι χρύσωνε τὴ γῆ
Καὶ ἡ καρδιά μου ἀδιάκοπα χτυποῦσε.

Ἀπὸ τὸν μαυρὸ πόνο σὰν τρελλῆ
Γονάτισα καὶ εἶπα 'ς τὸ Θεὸ μου
«Κάθε χαρὰ μου σβύσε ἀπ' τῆ γῆ
Ἀλήθεια νὰ μὴ γίνῃ τὸνεῖρό μου».

Σάμος

*Ἐλένη Σ. Σβορώνου.

Οἱ σύζυγοι εἰς τὰς ἀποκρῶ

Μετὰ τὴν καθρόλιαν:

Ἡ σύζυγος ἐξηρηθισμένη. Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τί σκέπτομαι δι' ἐσέ; Νά, ὅτι εἶσαι βλάε πρῶτης τάξεως,

Ὁ σύζυγος ἐν συστολῇ. Βέβαια, τώρα τὸ λέγω κ' ἐγώ, ἀφοῦ σ' ἔφερα ἐδῶ μέσα νὰ χορέψῃς!

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ὁ κ. Χ... δέχεται σφοδρὸν ράπισμα παρὰ τοῦ ἱατροῦ του.

Ἐν τούτοις ἀποφεύγει νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ὀπλῶν, καθόσον τὴν μονομαχίαν, ὡς λέγει, ἀποστρέφεται.

— Εἶσαι δειλός! τῷ λέγει ὁ ἱατρός.

— Διὰ νὰ σοῦ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον, ἀπεκρίθη ὁ κ. Χ... σὲ βεβαιῶ ὅτι μόλις ἀσθενήσω σὲ θὰ λάβω ὡς ἱατρὸν!

Εἰς τὸν χορὸν τῶν μετρημειωμένων τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου, δύο κύριοι ἔρχονται εἰς λόγους καὶ μετ' ὀλίγον ὁ εἰς λαμβάνει καὶ ἐν ράπισμα.

— Κύριε θὰ μοὶ δώσητε λόγον! Ἴδου τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

— Κύριε ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

— Διατί;

— Διότι περνεῖσθε ὑπὸ ἀστῆρὸν incognito!

Πατήρ τις ἐπιπλήττει τὸν υἱὸν του δριμύως.

— Ποτὲ τέλος πάντων δὲν θὰ γείνης ὀρθογράφος; Ἴδου πάλιν ἔγραψες τὴν λέξιν θῆρα μὲ δύο ρ!... Σβύσε γρήγορα τὸ ἓνα...

— Ποῖδ' ἀπὸ τὰ δύο, πατέρα;

Ἀπὸ τὰς διηγήσεις ἐνὸς ἀεροναύτου ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ τὸ τελευταῖον μου ταξείδιον ὑπὲρ τὴν γῆν τόσῳ ἀνυψώθην ὥστε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἔχασα τὴν θέαν τῆς γῆς καὶ ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἐπιπτα εἰς ἕτερον ἡμισφαίριον.»

Μία σοφὴ Δανικὴ παροιμία λέγει:

— Ἐκαστος διὰ τὰ σφάλματά του δείκνυται μειώφ καὶ διὰ τὰ τῶν ἄλλων προσβύφ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

60. Αίνιγμα

Τοῦ ἀνθρώπου εἶμ' ἡ βᾶσις
καὶ εὐτυχίαν τοῦ σκορπῶ,
εἶμαι φύλαξ τῆς οἰκίας
δι' αὐτὸν πάντ' ἀγρυπνῶ.
Ἐάν δὲ τὸ πρῶτον γράμμα
μεταβάλλῃς παρευθῶς,
πρόσχε ἐπισταμένως
ἐμπροσθέν σου μὴ με' ὄθῃς.
Πάλιν ὅμως ἐάν θέλῃς
μεταβάλλωμ' ἐν τῷ ἄμα
ἀν μοῦ κόψῃς ἓνα γράμμα
πάλιν μέλος τῶν ἀνθρώπων
γίνομαι καὶ ἐκ τῶν πρῶτων.
Δύτα μου, μὴν ἀπορήσῃς
ἐάν ἐξακολουθήσῃς,
καὶ μοῦ κόψῃς γράμμα κ' ἄλλο
Ζῶον γίνομαι ἀμέσως
ἀλλ' εὐαίσθητον; πᾶν ἄλλο!!

61. Γρίφος

Οννίοσι Τοθαί Ως.

62. Γρίφος

Ε — ΑΤΑ ΧΠ ΛΑΜου.

63. Γρίφος

ιδΕ σΠινι ΕλιΗ ινε Ερασι

Σαγέικα

Β. Πρωτοπαπῆς

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

18ου ΤΕΥΧΟΥΣ

82. Ὁ Ηέλωψ εἶνε κλίσεως τῆς τρίτης

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Κωνστ. Καρυγιάννης ἐκ Καρακάλ, ἡ κ. Αὔρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Κική Μερλοπούλου ἐκ Πειραιῶς.

83. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο Μακεδῶν

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεώργιος Παπαχατζῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Κωνστ. Καρυγιάννης ἐκ Καρακάλ, ἡ κ. Αὔρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν.

84. Λύσεις πνευματικῶν ἀσκήσεων

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ κ. Αὔρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Γεώργιος Παπαχατζῆς ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Κωνστ. Καρυγιάννης ἐκ Καρακάλ.

ΠΙΔΟΠΟΙΕΙΑ

Γ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

ΧΑΥΤΕΙΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ"

Σ. ΒΑΛΑΔΩΡΟΥ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 152

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ φωτογραφείου δηλοῖ ὅτι διαθέτει εἰς τοὺς πελάτας αὐτοῦ τὰς πλάκας τῶν φωτογραφηθέντων, αἰτινες μέχρι τοῦδε φυλάσσονται. Ἡ εὐκαιρία εἶνε καλὴ διὰ τοὺς σχόντας δυστυχῶς προσφιλεῖς πρόσωπα τεθνεῶτα, διότι ἤδη δύνανται νὰ ἐκτυπώσωσι φωτογραφίας νέας καὶ δὴ νὰ μεγενθύνωσιν αὐτάς.

Ἐπίσης δηλοῖ ὅτι ἀναλαμβάνει διαφόρους μεγεθύνσεις ἐν αἷς τοσοῦτον ἐπιτυχάνει.

Ἐν τῷ φωτογραφεῖῳ εὐρίσκονται καὶ ἀριστοτεχνήματα πλαστικῆς (κορνίζαι, πινάκισ με ἀνοδοῦσας, ἀγγεῖα κτλ.) ἐξόχου ἐπιτυχίας καὶ εἰς τιμὰς μετριωτάτας.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελφαὶ πλαστικῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ φωτογραφείου

ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οἱ ἀποστέλλοντες ἔργα πρὸς δημοσίευσιν, ὅπως γράφωσι τὰ χειρόγραφα τῶν εὐαναγνωστικῶν ἐνὰ πρῶτον βιβλίωσιν λάθῃ ἐν τῇ δημοσιεύσει τῶν.

ΔΗΛΩΣΙΣ. Προκειμένου νὰ δημοσιεύσωμεν προσεχῶς ἐν τῇ «Φύσει» ὑπὸ τὸν τίτλον Ἡ Φωτογραφικὴ τέχνη τὴν ἱστορίαν, ἐξέλιξιν καὶ πρόβδον τῆς φωτογραφικῆς καὶ ὁδηγίας πρὸς ἐξάσκησιν ταύτης, με πλήρη περιγραφὴν τῶν τελευταίων καὶ τελειοτάτων μηχανημάτων καὶ ἐν γένει τῶν ἐξαρτημάτων ταύτης, καθιστώμεν γνωστὸν τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ὅτι εὐχαρίστως δεχόμεθα πᾶσαν σχετικὴν με τὸ προκειμένον ζητήματα μελέτην ἢ εἰδοποίησιν κ. τ. λ.

Εἶρ. Μ. Ἐν τὰ ὕθ α. Διηγηματίον σας δυστυχῶς εἶνε ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ, καθόσον ἡ πλοκὴ του εἶνε ἀπλουστάτη, σχεδὸν μηδαμινὴ τὸ δὲ ὕψος νεκρὸν. Ἐν γένει δὲ δὲν συγκρατεῖ τὸν ἀναγνώστην διότι φεύγει ἐκ τοῦ κύκλου τῶν διηγημάτων ἀναμένομεν καλλίτερον. — Γ. Π. ρ. Β. ρ. Ἰ. λ. α. Σᾶς ὑπερευχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἔξοχον τετράδα τῶν εἰκονογραφημένων δελταρίων σας. Ποιήματά σας δημοσιεύονται ἀλληλοδιαδόχως. — Θ. Κ. Μάλταν. Χρήματα καὶ δελτάρια ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς πρὸ καιροῦ ἔχομεν ἀπαντήσει. — Κ. Κ. Καρακάλ. Λύσεις αἰνίγμ. ἐλήφθησαν ἔχει καλῶς ταχυδρομικῶς λαμβάνετε εἰκονογραφημένον δελτάριον. — Ι. Κ. Κωνσταντινοπούλου. Δελτάριον εἰκονογρ. ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν. Περὶ τοῦ πνευματισμοῦ ἐκτεταμένως ἐγράψαμεν ἐν τῇ «Φύσει» πρὸ καιροῦ. Ἄν θέλετε εὐχαρίστως νὰ σᾶς γράψωμεν εἰς ποίους τόμους. Ἄν ὅμως ἐννοεῖτε ἰδιαίτερόν τι βιβλίον, ἀναμείνατε παρακαλοῦμεν ἀπάντησιν ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Φ. Πρίντζη, ἀπουσιάζοντος νῦν. — Ἐλένη ν. Σ. Σάμου. Ἐπιστολαὶ καὶ ποιήματα ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ἐκτενῆ θὰ ἔχετε ἅμα τῇ ἀφίξει τοῦ κ. Διευθυντοῦ, ἀπουσιάζοντος ἤδη.